Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Noveller”, i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 140. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388376864/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

gangne hen ad den Vej, som løber paa tvers midt imellem Skoven og Præstens Hauge; et Menneske var da kommen fra Skoven, med en Sæk paa Axelen, og dermed vandret dem et Stykke forbi ad Haugen til; hans Ansigt kunde de ikke kjende, da det var skjult af Sækken; men da Maanen skinnede paa hans Ryg, havde de tydeligen seet, at han var iført en siid grøn Kjole (hans Sloprok nemlig) og en hvid Nathue; den omvundne Person forsvandt ved Haugegjerdet.« Aldrig saasnart havde den Første aflagt dette Vidnesbyrd, før Præsten blev i sit Ansigt som Aske, og det var neppe han med svag Røst kunde fremføre de Ord: »jeg faaer ondt.« Man gav ham en Stoel. Da sagde Bruusen til de omstaaende: »det hjalp paa Præstens Hukommelse.« Denne hørte det ikke; men vinkede ad mig, og sagde: »lad mig føres tilbage i mit Fængsel! der vil jeg tale med Eder.« Det skedte, som han forlangte.

Vi droge afsted til Grennaae; Præsten kjørte med Slutteren og Byesvenden, og jeg reed. Da Fængselsdøren blev aabnet stod min Kjereste og redte sin Faders Seng; paa en Stoel ved Hovedgjerdet hang den ulykkelige grønne Sloprok. – Min Kjereste gav et Glædesskrig, da hun saae mig komme; hun troede at Faderen var frikjendt, og at jeg nu selv vilde udføre ham af Fængslet. Hun kastede hvad hun havde i Hænderne, og hang sig om hans Hals. Den gamle Mand græd, saa den ene Taare ikke kunde bie den anden. Han nænnede ikke at sige hende, hvad nu var passeret paa Thinget; men gav hende nogle Ærinder i Byen, at hun skulde indkjøbe Allehaande. Før hun gik sprang hun hen til mig, trykkede min Haand til sit Bryst, og hvidskede: »godt Budskab?« – For at dølge min Smerte og Forvirring, kyssede jeg hende paa Panden, og sagde: »Kjere! siden skal I høre hvad der er passeret – veed endnu ikke, om det gjør stort fra eller til – men henter os nu hvad eders Fader forlanger.« – Hun gik. Ak! Ak! hvilken jammerlig Forandring paa før, da dette uskyldige Barn levede sorgløs og glad i den muntre Præstebolig, og nu her udi dette skumle Fængsel med Sorrig og Smerte, ja med idelig Angst og Bævelse. –

»Sæt Eder, Kjere!« sagde han, og satte sig selv paa Sengestokken. Han foldede sine Hænder i sit Skjød, og stirrede længe mod Jorden i dybe Tanker. Endelig rettede han sig op, og hæftede sine Øjne paa mig; jeg ventede i ængstelig Taushed, som om jeg skulde høre min egen Dom – o ja, paa en Maade skulde jeg jo ogsaa. – »Jeg er en stor Synder,« tog han tilorde: »hvor stor – det veed Gud; jeg veed det ikke